

Червеношийката гледаше всичко, което ставаше, съ разширени отъ ужасъ очи. Нейнитѣ погледи не можеха да се откъснатъ отъ тримата нещастници.

„Колко сж жестоки хората! — каза птичката слѣдъ минута.— Не имъ стига да заковаватъ тѣзи клетки хора на кръста, но още върху главата на единъ отъ тѣхъ тѣ сложиха търненъ вѣнецъ.

„Бодлитѣ наранили челото му, и ето кръвта тече — продължи тя. И този човѣкъ е толкова хубавъ, той хвърля около себе си толкова благи погледи, че не можешъ да не го обикнешъ. Съкашъ стрѣла ми прониза сърдцето, като го видѣхъ да страда тъй“.

Малката птичка бѣ обхваната отъ най-дълбока милость за вѣнчания съ търненъ вѣнецъ.

„Ако азъ бѣхъ моя братъ орелтъ — мислѣше тя — бихъ изтръгнала гвоздеитѣ изъ ржцѣтъ му, и съ ноктитѣ си бихъ разкъсала ония, които го правятъ да страда“.

Тя видѣ кръвь да се струи отъ челото на разпятия и не можеше да седи повече въ своето гнѣздо.

„Макаръ да съмъ малка и слаба, все ще направя нѣщо за тоя клетъ мжченикъ“, помисли птичката. Тя напусна гнѣздото си, литна въвъ въздуха, като описваше широки кржгове около разпятия.

Тя летѣ около него дълго врѣме безъ да смѣе да го доближи, защото тя бѣше страшлива малка птичка, която никога не бѣ приближавала до човѣкъ. Но полека-лека тя се окуражи, дойде съвсѣмъ близко до него, и съ човката си измъкна единъ трънъ, който бѣше влѣзълъ въ челото на разпянатия.

Когато правѣше това, една капка кръвь падна върху шийката на птицата; тази капка се раз-